

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

**2013. 11. 06. szerda Vajda János: Mario és a varázsló
Bartók Béla: A kékszakállú herceg vára**

Vajda János
Mario és a varázsló

Szövegíró ▶ **Bókón Gábor**
Angol nyelvű feliratok ▶ **Káldi Tamás**
Rendező, díszlettervező ▶ **Galambos Péter**
Jelmeztervező ▶ **Kárpáti Enikő**
Koreográfus ▶ **Solti Csaba**

Karmester ▶ **Héja Domonkos**

Cipolla ▶ **Bretz Gábor**
Mario ▶ **Nagy Ervin, Szamosi Donáth**
Angiolieri asszony ▶ **Mester Viktória**
Angiolieri úr ▶ **Hábetler András**
Gyapjúinges ▶ **Beöthy-Kiss László**
Római úr ▶ **Bátiki Fazekas Zoltán**

Bartók Béla
A kékszakállú herceg vára

Szövegíró ▶ **Balázs Béla**
Rendező, díszlettervező ▶ **Galambos Péter**
Jelmeztervező ▶ **Kárpáti Enikő**
Koreográfus ▶ **Solti Csaba**

Karmester ▶ **Héja Domonkos**

Judit ▶ **Mester Viktória**
Kékszakállú ▶ **Bretz Gábor**

A legtöbb 20. századi opera lélektani dráma. A cselekmény helye és ideje jobbra mellékes, a fordulatok nem annyira valóságosak, sokkal inkább szimbolikusak. A színpad a lélek kivételése. A kékszakállú herceg vára előhangjában a Regös így kérdezi: „Hol a színpad: kint-e vagy bent, urak, asszonyságok?” Az időtlen történetek példázata, az ügyes-bajos emberi dolgok, a hétköznapiak kicsiny világa általános érvényű sors-mintázatokká állnak össze. Bartók Béla a szerelem, a házasság, a férfi és a nő kicsinyes játszmáinak gyökerét kutatja és tárja fel A kékszakállú herceg várában; Vajda János az ember manipulálhatóságát és az ember manipuláció iránti vágyakozását veszi górcső alá a Mario és a varázslóban.

www.opera.hu | www.facebook.com/Operahaz

Olyan sok mindent kellene erről az estéről írni, hogy hirtelen nem is tudom, hogy honnan kezdjem, illetőleg érdemes-e mindent leírni, ami eszembe jutott. Az épületről, az előadásról és a barátaimról. Hát akkor kezdem visszafelé:

Nagyon jóleső érzés, amikor a nagy bámészkodásom közepette egyszer csak valaki megveregeti a vállam és rám szól: „Helló Ibokám!” Persze a megszólításból tudom, hogy a vállveregető nem lehet más, csak a Lorántffy Zsuzsi, általános iskolai (továbbá balett- és zongoratanulási) társam. Nagy zenerajongó, barátnőjével minden rangos és nem rangos zenei eseményen jelen vannak. Nem volt nehéz elcsábítani Őket a Cinema Citybe, amikor opera előadások filmváltozatát vetítették. Jelenleg is járnak ilyen előadásokra, csak most az Uránia moziba. És természetesen ott vannak az Operaház minden új bemutatóján, a „Mindenki Operája” sorozat előadásain, velünk együtt! Szuper! Hamarosan kiderült, hogy Ők is látták az Operett Színházban a 2011-ben bemutatott Mario-t (akkor a Gianni Schicchi-vel ment együtt), és nagyon tetszett Nekik (Nekünk is), vajon milyen lesz ez az előadás?

A vasfüggöny mögött másik függöny, túllre festett Pieter Brueghel Bábel tornya süllyed el (vagy emelkedik ki) a nagy óceánban (-ból)? Mit akar ez jelenteni?

Aztán megtelik a színpadi nézőtér fura alakokkal, kik ezek? Lassan „esik le a tantusz”, hogy négy Marilyn Monroe, egy Michael Jackson, Einstein, Bádóg ember, és valamiféle „nagyfejűek” jönnek be folyamatosan, aha, szóval a fiatalok által kedvelt sorozatok „hősei” vonulnak be a színpadi nézőtérre, Cipolla trükkjeit bámulni. Természetesen ott ül a közönség körében Mario és a többi, ténylegesen játszó szereplő is. Új koncepció: Be kell hozni a fiatalokat az operába! Egyetértek, de nekem ehhez az előadáshoz nincs közöm! Maradok, Maradon! Hol vagyunk már a Latinovits által alakított szuggesszív megformálástól.

Itt a varázsló Jézus jelmezt visel, akit persze le lehet lőni, de semmi értelme, mert kiderül, hogy páncélmellényt visel és „feltámad halottaiból”. Az Uram szerint ez a rendezés a mű eszmei mondanivalóját tünteti el. Jelentés: a jelenlegi vezetőnk, Istentől való, leválthatatlan!

Szünet. Együttes vélemény: Az eredeti mű, a fasizmus, nyomasztó, rémületes légkörét idézi fel (1930-ban íródott a darab az olaszországi fasizmus ellen), ami rendben is lenne, de ebben a felfogásban a végkifejlet tagadja az eredeti mű mondanivalóját.

A kékszakállú herceg vára, hát, hát! Azt hiszem nem is vágok bele! Teljesen új koncepció, megint nem az eredeti mű mondanivalója szerinti a rendezés. Nincs átgondolva, Judit egy hancúrozni, szerelmeskedni vágyó kis buta liba ebben a változatban. Az előző feleségek, meg mintha pucéran rohangászó háztartási alkalmazottak lennének a háttérben és bánatosan szemlélik, hogy: Már megint egy új nő!

Zsuzsi barátnőjének véleménye: Jöjjenek a fiatalok, én kiöregedtem, ha nem az „eredeti” játsszák, akkor inkább hagyjuk az egészet. Ez a baj az öregséggel, túl sok előadást látott már az ember, van mihez hasonlítani! Egyetértek!

Összesen öt előadást hirdetett meg az Operaház, látni fogja kb. 10 000 gyerek, azután leveszik a műsorról. Szerintem erre az öt előadásra kár volt ennyi pénzt költeni. Miközben folyamatosan repertoáron lehetne a két mű, mert mindig nő egy újabb generáció, akinek „minden vicc” új. De ehhez egy érthető, normális, előadást kellene csinálni! Szerintem megint kimaradt egy óriási lehetőség, kár!

Kezdem megszokni az Erkel új arculatát. Sajnálatos módon egyet kell értenem azzal, aki azt mondta, hogy a lépcsősort azért kellett beépíteni, mert a „hajléktalanok összepiszkították”. Másnap volt az Erkel Színház hivatalos megnyitója, de még „lázás” munka folyt az épületben, kívül pedig egy szabadtéri színpadot is építettek, gondolom a nagyobb hatás érdekében, az utcán is harsogjon valami! A beépített lépcsősor két oldalán kialakított helyiségek félkész állapotából, még nem lehetett kivenni, hogy milyen célra készült. Valószínűleg egész éjszaka dolgozhattak rajta.

Az előcsarnokot a múltkori (Háry János) előadáshoz képest kifestették, mégpedig fekete kanyargós vonalakkal elválasztott mezőkre osztva, több színűre! Éljen! Nagy szerencse, hogy az emeleti büféhez a két Bernáth Aurél falfestmény miatt, nem lehetett hozzányúlni. Ezt a pasztell színorgiát egyszer majd valaki visszakeni tojáshej színűre, mint amilyen valamikor volt, esetleg világosszürkére, ami most a domináns szín!

2013. 11. 09. szombat Ödön von Horváth: A végítélet napja

KATONAJÓZSEFSZÍNHÁZ.HU
ÖDÖN VON HORVÁTH

A VÉGÍTÉLET NAPJA

BEMUTATÓ: 2013. OKTÓBER 19.

RENDEZŐ
BAGOSSY LÁSZLÓ

KERESZTES TAMÁS / FULLAUTÁR ANDREA / ELEK FERENC
JULIAI DÉNES / PÁLMAI ANNA / ÖTVÖS ANDRÁS / KISS ESZTER
JORDÁN ADÉL / BÁN JÁNOS / VAJDAI VILMOS / RAJKAI ZOLTÁN
KOCIS GERGELY / TASNÁDI BENCE / TAKÁTSY PÉTER
DARVAS FERENC színpad / DARVAS KRISTÓF színpad

Hudetz, a kötelességtudó állomásfőnök egyetlen elkésett mozdulatával szörnyű vonatbalesetellenőrző okozója lesz. A mindig rosszindulatú pletykák nyomán felkeltő, az igazsággal szembenézni képtelen falubeliek követik maguk közül a lelkismeretével küzdő Hudetzt. Történet a bűnről, a büntetésről és a bűnhődésről, a harmincas évekből, Ödön von Horváth különös nyelvezetével, finom humorával és lenyűgöző kisember-portréival.

ÖDÖN VON HORVÁTH: A VÉGÍTÉLET NAPJA

FORDÍTÓ: THURZÓ GÁBOR

THOMAS HUDETZ, ÁLLOMÁSFŐNÖK.....	KERESZTES TAMÁS
HUDETZNÉ, AFELÉSERE.....	FULLAUTÁR ANDREA
ALFONS, HUDETZNÉ PÉTER, DRÓGÉNUTÁLDONOS.....	ELEK FERENC
VENKELÉIS, A HUDETBESZÉZŐ GIMNÁZTIKUS TULAJDONOSA.....	JULIAI DÉNES
ANNA, A LEVÁNY.....	PÁLMAI ANNA
FERENC, ANNA VÖLGEINTE, MÉSZÁRIS EGY MÁSIK FALUBAN.....	ÖTVÖS ANDRÁS
LENY, PÉTER, "A VACONKERT" NEL.....	KISS ESZTER
LENGYERBÉRNÉ, EGY EYEREN.....	JORDÁN ADÉL
FÁVAGÓ, BAKTER.....	BÁN JÁNOS
ÖTVÖS, EGY VANDER, PÖRÖNY, MEGBOLGOLGAT MÖZGŐNYEZŐ.....	VAJDAI VILMOS
CSENŐR.....	RAJKA ZOLTÁN
KIRI, FÜT.....	TAKÁTSY PÉTER
ÖVÉSZ, ZENÉSZ.....	KOCIS GERGELY
NYOMTATÓ, ZENÉSZ.....	TASNÁDI BENCE
ZENÉSZ.....	DARVAS FERENC MV
	DARVAS KRISTÓF MV

TOVÁBBÁ.....HÉRICZ ANNA, PILINSZKI EDIT, BRUSZNYICZKY JÁNOS, NAGY LAJOS

DÍSZLET.....	BAGOSSY LEVENTE
RELMÉZ.....	IGNATOVIC KRISTINA
ZENE.....	DARVAS FERENC
DRAMATURG.....	TÖRÖK TAMARA
ASSZISZTENS.....	TÓTH JUDIT
RENDEZŐ.....	BAGOSSY LÁSZLÓ

JEBYEK KAPHATÓK // 1052 BUDAPEST, PETŐFI SÁNDOR U. 6.
KATONAJÓZSEFSZÍNHÁZ.HU // SZERVEZÉS@KATONASZÍNHÁZ.HU // 266-5200

BUDAPEST KATONAJÓZSEFSZÍNHÁZ KULTÚRA színház.hu

K: katonajózsef színház

Tulajdon képen egy nagyon régi film: Gamma sugarak hatása a százszorszépekre, illetőleg a Pillangó effekt, jutott eszembe erről a darabról.

(Idézet az Internetről:” egy pillangó egyetlen szárnycsapása a Föld egyik oldalán tornádót idézhet elő”. Vagyis az apró dolgoknak olykor nem tulajdonítunk nagy jelentőséget, holott mindennek van alapja, semmi sem történik véletlenül...)

Egy meggondolatlanul elcsattant csók, egy kis hazugság, hatalmas tragédiát vált ki, pedig csak egy kacér, hancúrozni vágyó, vidéki csitri (egyébként már menyasszony) szédítené egy kicsit, a kötelességtudó állomásfőnököt.....

A darab színtere egy vasútállomás. A vonatok, állomáson való átbogását, hanghatással és némi füst, avagy felvert por befújásával érzékeltette a rendező, díszlettervező, Bagossy László, az egyéb helyszíneket pedig forgó színpad használatával oldotta meg.

A Katona József Színház, a Kamrával együttesen, már évek óta magas színvonalon teljesít, érdemes hozzájuk járni.

Kár, hogy a Katonában az átépítés után nincs hagyományos ruhatár, szekrények vannak a pincében. Ebbe a szekrénybe azonban egy méretes télikabát nem fér be, ráadásul az előadás végén a közönség egyszerre akar a kabátjához jutni, de ez nem könnyű. Mozgás sérültek pedig kísérletet se tegyenek, hogy ebbe a színházba télen bejussanak! (Vagy viszik a nézőtérre a kabátjukat.)

Nem tudom, hogy egy mai fiatalnak tetszik-e annyira ez az előadási, mint nekünk 40 évvel ezelőtti? Nem hiszem!

Számomra ez a keveredés egy kicsit zűrös volt, de nem baj. Az előadás olyan volt, mint amikor tanulunk valamelyik gyerekkel és felidézem Nekik, hogy az én időmben, hogy volt ugyan az a dolog. Sokszor úgy elkalandozunk, hogy rám szólnak: nagy! az már régen volt, most nem úgy van. Igaz, igaz, és jólesik a mostani világukba belelátni, és Ők nem olyan türelmesek a régi dolgok felidézésekor, mint a színpadi, fiatal színészek!

Sok egyetemi hallgató játszik a darabban, akikről megállapítható, hogy nagyon sokrétű a képzésük. Nagyon tetszett, hogy a fiatalok alakja, a feszülő izmok, a feszes fenék az azt mutatják, hogy a testüket is gondozzák, nem csak az agyukat képzik. Bravó!

2013. 11. 14. csütörtök Nényei Pál: Mozgófénykép

Na, most megkaptam, amire vágytam! Itt van nekem a vígjáték! Hát bizony az ilyen esetekre mondják: „Anyám! Én nem ilyen lovat akartam” (Igaz, hogy ez egy szomorú nóta, bocsánat, de éppen ide illő a szövege!)

Mondhatnám, hogy elég rémes volt, de nem mondom, mert igyekszik a színház némi bevételhez jutni és a közönség számára elfogadhatóbb az ilyen darab, talán jobban, mint az Álom kommandó!

Kicsi színpadon operettet (vagy annak látszó), komédiát előadni, rémes. Jobb darabra érdemesek a Radnóti színészei! Nekem úgy tűnt, hogy minden színész csak kínlódik a szerepében. Egyszerűen nem tudta senki eldönteni, hogy utánoznia kell az eredeti szereplőt (Törzs Jenő, Kabos Gyula, Karády Katalin, Jávor Pál), vagy az eredeti szereplő karikatúráját kell játszania. Ez nagy hibája az előadásnak!

Gazsó György, akit az Alföldi rakott ki a Nemzetiből, például próbál Kabos Gyula lenni, de nagyon nem sikerül Neki. Egy-egy csattanós poén lendít az alakításán, a közönség nevet, de ez a darabban csak pár pillanat! Vagy például a Horthy Miklóst alakító Bálint András, szörnyű, az egész jelenet kínos!

Az is lehet persze, hogy nincs dráma, nincs darab, amit jól el lehetne játszani. Az egész estében egyetlen üdítő szerep, avagy szereplő van, az pedig a Jávor Pált alakító Adorján Bálint. Nem tudom ki ez a színész, honnan jött, miben játszott eddig, hány éves stb., de erről a férfiről elmondható, hogy rá van írva a szerep. Úgy mozog ezen a parányi színpadon, mint egy vérbeli dandy. Érdekes lesz Rá figyelni, mert talán nem véletlen, ahogyan ezt a figurát alakítja.

Pedig mennyire vágyakoztam egy ilyen darabra, mert már telítődve vagyok, voltam a drámákkal. Teljesült a kívánságom a „filvégjáték”-kal és nem tetszik! Igaz, igaz azt állítják a nagy okosok, hogy vígjátékot összehozni jól, nehezebb, mint egy drámát! Sajnáltam ezeket a szegény színészeket, hogy így kell kínlódniuk a színpadon! Ki a hibás vajon, a rendező, vagy netán az író?

2013. 11. 23. szombat

2013. november 20-án lettem 70 éves, de ez a nap szerdásra esett. Így a megünneplésemre más napokon került sor.

(Elnézést kérek a személyeskedésemért, de mentségemre szolgáljon, hogy kultúrát érintő események történtek, tehát illő az ART levelembel!)

A címben jelzett időpontban, a Barátaink rendezték meg a „Napomat”! Óráról, órára vittek, mentünk az egymás utáni programokra. Amint azt utólag elmondták, céljuk az volt, hogy olyan helyekre vigyenek, ahol még nem jártam, vagy olyan helyre, amit nagyon szeretek, de nem opera!

Az ünnepi nap programja:

* Szántó Tibor & Vendli Péter: Kőfilm című film vetítése

Tavaly Húsvétkor történt: Pálffy Gyula pincéjének ablakában néhány szép, csillogó kő hevert. Megkérdeztem: nem kinódás nektek a sok kő? Nem -felelte- ez a mi kőcsünk. A talaja porlított kő termi a boraink íze, zamata. Ekkor határoztuk el, hogy követek fogunk fényképezni. Nem kellett sokat keresgélni, Köveskál környéke kövidék. Itt lépten-nyomon kö bukkan elő a földből, hol kődarab, hol kőzomb, hol kőtenger, hol kőbánya formájában. Azán az itt-ott, az út sarkára, a kapu mellé kített díszkövek, a kőlépcsők, kőutak, kőhidak, az őtereszek, forrásházak, a kőbástyák, a kőpincek és a kőházak -ahol a vakolat alatt is kő lapul. Azután itt a múlt, régi templomok, paloták, házak, pincék körömmá lett emlékei. Itt vannak az emlékművek és sorstársaik, a sírkövek. Nem soroljuk tovább -megteszi majd a film-, csak még azt az ünneplés pillanatot idézzük, amikor szobor lesz a kőből. Annak lelke van, megszólít...

A kő jelentősége több annál, mint hogy oly változatos méretben, színben és formában látjuk, használjuk, dargatjuk. Gondoljunk meg: a Föld belseje folyékony kő, a kőgégén kihűlt kövek a hegyek, s rajtuk porlított kő a termőtalaj, aminek a terményéből táplálkozunk. A kövek nem pusztán körülöttünk vannak, hanem bennünk is. A világmindenségnek is kő a jelentős része. A körülöttünk bolygó kövek azonban halottak, míg a földi kő él, mert állandóan változik: a víz, folyva és fagyva, egyre koptatja, dörbölja, csiszolja, porlasztja, állandó és csodálatos változásban tartja.

Erről a csodáról szól a film.

Budapest - Etyek - Köveskál - 2011. január 22.
Szántó Tibor, Vendli Péter

KŐFILM

KŐFILM

a Kál-vidék kövei

FÉNYKÉPEZTE ÉS SZERKESZTETTE
SZÁNTÓ TIBOR ÉS VENDLI PÉTER
A ZENE IAN ANDERSON SZERZEMÉNYE

Nem hiszem, hogy a kövek érdekesek lennének Isten számára -mondani-. Azok csak feksznek a földön, és emésztődnak. -Csak azért gondoltam így, mert nem látod azt a hatalmas mozgódást, ami a molekulák szorján, vagy az alatt játszódik. És kezdődik a saját időfolyásod is. Ha az egész életet során egy követ nézel, akkor se látod rajta változást. De ha látni lenné, és 15 millió év olyan lenne számunkra, akár egy másnap, a kő bizony rengeteg aktivizást mutatna. Csúszkálna, növekedne, anyagot cserepne a környezetével. A molekulák kibukaznának az Univerzumra, és olyan folyamatban vennének részt, amiket el sem tudsz képzelni. Ezt szemlél az Univerzum szemezőgömbjéből egy komplexitástan és kozmológia képi maradvány alapján előadott zeneben az embereket alkotó molekulák. (Scott Adams 1997.)

A film, egy korábban, 2011-re Köveskálon megrendezett eseményre készítették az alkotók. De ezen a szombati napon „Csak neked” mármint nekem, került levetítésre a film. Megrendítően szép alkotás, tökéletes kivitelezésben. A képek, már önmagukban is szép, jó fotók, de így „megmozgatva”, zenére vágva, csodálatos egységbe álltak össze, mese a kövekről az alkotók kifinomult ízlése szerint.

* Magyar Kereskedelmi és Vendéglátó Múzeum: Üveg, SZOC DEKO, kiállítás

Ebben a kiállításban éppen az a jó, hogy elmondhatom, hogy: Nekem is volt ilyenem, de éppen tegnap dobtam ki, mert már annyira utáltam! Más ember pedig összegyűjti és kiállítást rendez a gyűjteményéből, amit én a „civil” megnézek és felsóhajtok: Nekem is volt ilyenem, de éppen tegnap dobtam ki!

* Viltin Galéria: **Urban-suburban** Bukta Imre és Teodor Graur kiállítása

VILTIN

[Urban-suburban / BUKTA Imre & Teodor GRAUR](#)

Megnyitó: 2013. október 30-án, szerdán, 19 órakor
Megnyíjtja: STURCZ János művészettörténész
Kurátor: Erwin KESSLER, ISKI KOCSIS Tibor

Nagyon tetszik nekem, ahogyan a Bukta Imre mindenben művészetet lát, legyen az egy fadarab, ócska kerékpár. Mindenkor „csak” azt mutatja meg nekünk, hogy az életben milyen fontos a látás, nem csak a nézés, a meglátás! Minden tárgyban, anyagban, fűben, fában ott lakozik a szépség, ami felismerendő, és megbecsülendő! A tárgyak különbözőségével, a látszólag össze nem illő dolgok összeházasításával egy egészen más értékrendet lehet kifejezni, megláttatni. Az a szubjektum, ahogyan Bukta Imre teszi, ahogyan „áterszti” magán a világ dolgait, és amit kihoz ezekből, azt szeretem benne! És természetesen azt a gondolatot, hogy: „Ez nekem is eszembe juthatott volna!”, de nekem, nem jutott eszembe! Hát ezt szeretem benne! 2012-ben a Műcsarnokban láttam a legutolsó kiállítását, ott mindent meg lehetett találni, ami a mai politikai beállítottságunkban visszás, javítandó. Ezt is szeretem benne! Nem ordít, nem kiabál, nem beszél bele, akinek szeme, lelke, látása van, annak megmutatja! Emberek, vannak nekünk ilyen felismerő tulajdonságaink?

* A **CET** következett. Az új létesítményt bemutatta: Szántó Tibor építészmérnök.

A napokban, e-levelemben, megkaptam, Szántó Tibortól a CET –re vonatkozó közérdekű, internetes információkat, sajnos még nem volt időm beletekinteni. A kísérő levél közérdekű információját, azonban, megosztom Veled, Kedves Olvasó: „A bejáráson elfelejtettem említeni, hogy az épületnek a tervezés és építés alatt használt neve, a "CET" forrása a Central European Time (Közép-európai idő), a nálunk aktuális időzóna elnevezése, amit az épületben elhelyezett nagy óra is reprezentált volna, miközben a "cet" magyar jelentése jól szimbolizálja az épület formáját. „

* Következő program: **Kincsem Park megtekintése volt**

Még soha nem voltam „lovin”! Azt is csak ezen a napon tudtam meg, hogy mi a különbség az Ügetés és a Galopp között. Időre mentünk, hogy még fogadhassunk, „befizethessük” magunkat, egy induló futamra! Azután egy következőre, majd még egy következőre, azaz éppen úgy jártunk volna (ha nem kellett volna eljönnünk, ha nem lett volna vége az egésznek, ha nem fáztunk volna annyira), mint annyian, akik a létüket teszik, tették fel egy-egy futamra! Lehet, hogy ilyen könnyű elcsábulni?

Nem tudom, hogy a többiek mennyit, én 800.- Forintot veszítettem a három futamon. Mind a három alkalommal 8-as számú „játékos”-ra tettem, az 1-3 helyre.

14:48 8 Opál Lány 200.- Ft. Hely

15:30 8 Ozora 400.- Ft. Hely

15:58 8 Menedzser 200.- Ft. Hely

Az első lovam elkezdett vágatni, azonnal kiesett.

A második lovam teljesen lemaradt.

A harmadik lovam végig az első helyen ügetett, már-már azt hittem, hogy nyerő vagyok, azután szinte mindenki lehagyta és a 6., vagy a 7. helyen sétált be a célba.

Bajom volt azzal is, hogy először nem értettem a rajtot! Azután nem tudtam, hogy melyik az én lovam, mert nem tudtam elolvasni a lovak számát! Azután meg olyan dzsumbujban egymás hegyén, hátán mentek a kocsik, hogy szintén nem tudtam közöttük eligazodni. Mire megtanultam a rajtot, kiderítettem a lovam számát, kiigazodtam a pályán, vége lett az egésznek, de jobb is! Azt hiszem, hogy első és utolsó szereplésem volt az Ügetőn! Ezzel a „lovis” pályafutásom véget is ért!

De volt közöttünk valaki, aki 6500.- Ft-ot nyert, Neki még van jövője a lóverseny pályán, 200.- Ft-ra, 6500.- nem rossz befektetés! A kifizetéskor biztosan levonták a személyi jövedelemadót és nem kell bevallani, mint nekem, amikor az OTP visszafizetett 2500.- Ft-ot, majd egy év múlva „Canossát jártam”, amikor bevallást kellett készítenem, ezen csekély összeg miatt!

*Következett a **Detectivity**, ha ezt a „mókát” előre tudtam volna, biztosan kihagyom! Krimet még olvasni sem szeretek, hát még játszani! De kipróbáltam ezt is, önszántamból nem mentem volna. Hiszen tudok róla, hogy a családban is működik ilyen, oda sem mentem el! Fel is adtuk! Jól tettük.

Kulcs a cserép alatt!

Az első feladat, a kulcs megtalálása volt, mert bejutni az „ügyvédi irodába” sem lehetett „csak úgy”!

* **Randevú** következett a **Vendli Péterrel**

Ha előre tudom, hogy egy szuper Pasi vár rám, már egy órája, egy szál rózsával a kezében, ráadásul esőben, a Divatcsarnok előtt, hanyatt-homlok elhagytam volna a Detectivity-t és rohantam volna randevúzni! De nem tudtam!

Amikor az Uram mondta, hogy menjek szépen a Divatcsarnokhoz, ott vár a következő program, azt feleltem: jó, és szép lassan elindultam az utamra. Régen jártam a Körúton este, egyedül, esőben. Elesettségekben azon filóztam, hogy vajon jó irányban szálltam-e fel a 6-os villamosra. Percekig nem tudtam eldönteni, pedig már vitt a jármű! Venya szerencséjére, jó irányban voltam, de még nem sejtettem semmit. Gondoltam, hogy csak időhúzás az egész, majd valaki oda jön értem és hazavisz, mert még nem készült el a terülj-terülj asztalkám, csak útban lennék!

A világ legtermészetesebb dolgának éreztem, hogy **a Venya várt rám!**. Nem is gondoltam arra, hogy mióta, hiszen mindenkinél volt telefon, biztosan értesítették egymást. Felmentünk a Lotz terembe, ittunk egy tejes kávé, azaz bocsánat: **Ellátogattunk az Alexandra-BookCaféba és coffe with milk-et rendeltünk! Igen!** Beszélgettünk, majd feljebb mentünk egy emelettel és meglátogattuk a Venya által „felfedezett” komódkészítő iparművész műveit, sok minden egyéb szörnyűséggel egyetemben. (Érdekes, hogy a szép tárgyak tömege, csúnya tud lenni! Egyenként elmegy, tömegben ronda!)

Venya nyugodt volt, ami átsugárzott rám is, egyáltalán nem gondoltam, hogy a Szalag utcai garázsban mennyien és mióta várhatnak minket. Megvártuk, amíg szépen bedöcögött a 105-ös autóbusz, a Clark-on leszálltunk és felsétáltunk a Hunyadi János úton egymásba karolva, mert esett az eső és csak egy ernyő volt nálunk illetőleg a Venyánál. Amikor beléptem a garázsajtón, hallottam, hogy valaki felsóhajt: Na, végre megjöttök! Visszaléptem az ajtóhoz, mert a Venya csak állt ott, amikor odaléptem hozzá, akkor szólalt meg: **Feljöhetek Hozzád?**

Hát persze! – mondtam én, csak egy hatalmas nagy baj van 50 éves kéréssel!

Együtt is késtünk, minimum egy órát, de lehet, hogy többet, mert a kaja majdnem mind elfogyott, de nem baj, megérte!

Ez volt a Vendli Péter ajándéka a 70. születésnapomra: A randevú!
(Nem adhatok mást, csak mi lényegem! Madách: Az ember tragédiája)

* **Következett a köszöntésem:** Ünnepi beszédet Rákosi Zoltán mondott
Kárpáti Imre felolvasta:
Muzsay Ibolyka Lavínia balladája című versét
Kárpáti Ildikó levetítette Anyu70 azaz
70+21 kép alatt Európa körül

*Utoljára, megtekintettük az **IBI70** c. kiállítást, amit fényképekből és tárgyi emlékekből készítettünk erre az alkalomra

Nagyon remélem, hogy nem Bánod Kedves Olvasó, hogy ilyen hosszúra sikeredett az emlékeztető napomról való beszámoló, és ezúton is szeretném megköszönni mindenkinek, Aki eljött, Aki részt vett, és Aki megszervezte nekem ezt a napot!
Köszönöm szépen!

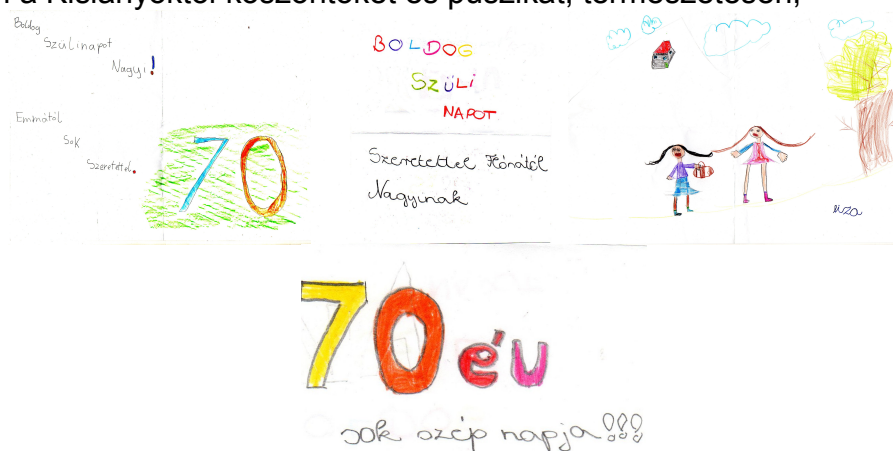
2013. 11. 24. vasárnap Még mindig születésnap

Még ezt a napot is muszáj megemlítenem, mert:

- *kaptam egy okos telefont, amellyel most kínozzuk egymást, de a Lányok segítenek
- *a Szerb kocsmában ebédeltünk (öreg Muzsay szerint: Ahol italt mérnek az Kocsma!) és a Balga Belga Barátunknak meg kell tudnia, hogy: Megnyitott a Szerb! Jöhetsz!
- *megkaptam újra a Művészettörténet könyvem a Kislányomtól, kissé módosított formában. Talán már mindenki (többen) tudja rólam, hogy az iskolai művtöri könyvem ábráit látogatom meg az eredeti helyükön, az utazásaink során. Majd piros pöttyel jelölöm a könyvben a meglátogatott ábrákat. Hát az én gyerekem szerzett valahonnan egy ugyan ilyen könyvet és a fotóimmal átragasztotta az ábrákat a piros pöttyös helyeken. Hatalmas ötlet, munkás kivitelezés!

*kaptam a Kislányoktól köszöntőket és puszikat, természetesen,

és közöttük Flóra zseniális üzenetét: 70 év sok szép napja!!!

Ehhez nem lehet kommentárt fűzni, ez a Kislány tud valamit

*Este jöttek az Unokaöcsémek és „harangoztunk” egy „happy birthday to you Ibici”-t,

és közkívánatra, még több nótát is!

2013. 11. 28. csütörtök Richard Strauss: Salome Operaház

PERA
MAGYAR ÁLLAMI OPERAHÁZ
KÖZÖSSÉGI SZÍNHÁZ

2013. november 28. 19.00 – 20.40
HÁZY BÉRLET 3. ELŐADÁS

R. Strauss:
SALOME
Egyfelvonásos zenedráma

Szövegíró: OSCAR WILDE drámája nyomán
HEDWIG LACHMANN
Magyar nyelvű feliratok: HORPÁCSY ZSOLT

Karmester: **PINCHAS STEINBERG**
Rendező: SZIKORA JÁNOS
Díszlettervező: CSIKÓS ATTILA
Jelmeztervező: SCHAEFFER JUDIT
Koreográfus: PÁRTAY LILLA

Heródes: **GERHARD SIEGEL**
Heródiás: **WIEDEMANN BERNADETT**
Salome: **RÁLIK SZILVIA**
Jochanaan: **JOHANNES VON DUISBURG**
Narraboth: **NYÁRI ZOLTÁN**
Apród: **BALGA GABRIELLA**
I. zsidó: **HORVÁTH ISTVÁN**
II. zsidó: **KISS PÉTER**
III. zsidó: **MEGYESI ZOLTÁN**
IV. zsidó: **BONCSÉR GERGELY**
V. zsidó: **BAKONYI MARCELL**
I. nazarénus: **BRETZ GÁBOR**
II. nazarénus: **KÖBÖR TAMÁS**
I. katoná: **EGRI SÁNDOR**
II. katoná: **CSERHALMI FERENC**
Egy cappadociai: **FARKAS GÁBOR**
Rabszolgák: **CSIKI GÁBOR**
A Magyar Állami Operaház Zenekara

Kétségtelen, hogy a Salome, Strauss (szerintem) legjobb operája. Kétségtelen, hogy a Salome szerepe különleges adottságokat kíván az előadójától! Kétségtelen, hogy pár perc zenét kitölteni tánccal, érdekesítő módon, rettenetesen nehéz! (Addig is tudtam, de a Kárász Szilviának készített bábú változat „eltáncolása” óta tudom, hogy mekkora feladat zenére, ismétlés nélküli mozdulatokat tenni, ütemre dobni el a fátylat stb.)

Rálik Szilvia Kossuth-díjra érdemes módon oldotta meg ezt a feladatot. Az előadás teljes hossza két óra, amely idő alatt végig a színen van. Mélázó, hisztis, akaratos, kegyetlen, őrült, undorító tulajdonságokkal rendelkezik, az elkényeztetett hercegnő, Salome, és Rálik Szilvia így is játssza el. A Rálik féle Salome tánc hiteles és tényleg csábító, köszönhető ez Pártay Lilla segítő koreográfiájának is, természetesen. Magyarországon először meztelenre vetkőzve – legjobb tudásom szerint – csak Anja Silja (sir Solti György felfedezettje) táncolta volna el a „hét fátyol” táncot. Nem engedték Neki, ráadtak egy nylon kezes lábast, ami abban az időben (kb.: 1973) nem volt annyi kifinomult, mint ma és látszottak a varrások a lábán, karján, rém randa volt, de csak így léphetett fel. Rálik Szilvián is volt egy testszínű „huzat”, ami a hájait nyilván nem fedte volna el, de nem is volt mit takargatnia!

Az est másik szenzációja a karmester: Pinchas Steinberg jó, hogy itt van Budapesten és nekünk vezényel, nagyon jó választás volt! Remélem, sokáig lehet majd élvezni a munkásságát! Mindezekhez járult a tökéletes zenekar, a Magyar Állami Operaház Zenekara. Meghívott énekesek, Heródes: Gerhard Siegel, Jochanaan: Johannes von Duisburg. De tökéletes volt a Salome anyját alakító, Wiedemann Bernadett is, mint Heródiás.

Csodálatos előadás, óriási siker, hatalmas ováció, rengeteg külföldi, szóval ismét egy hatalmas élmény az operában, úgy tűnik, jól teszi a dolgát az igazgató, Ókovács Szilveszter, és kap a működésre elegendő pénzt is!

2013. 11. 29. péntek Giuseppe Verdi: Szent Johanna Erkel Színház

ERKEL
SZÍNHÁZ
THEATRE

VERDI

Schiller-trilógia

Művészeti vezető és karmester • **Selmeczi György**
Diszettelevő • **Csikó Csaba**
Jelmestervető • **Kiss Zsuzsanna**

november 29.
Verdi ► **Szent Johanna (Giovanna d'Arco)**
Rendező • **Zakariás Zoltán**

november 30.
Verdi ► **A haramiák (I. masnadieri)**
Rendező • **Göttinger Pál**

december 1.
Verdi ► **Luisa Miller**
Rendező • **Sátság Artúr**

OPERA
Magyar Operaszínház
HUNGARIAN OPERA HOUSE

www.opera.hu | www.facebook.com/operahu

Johann Christoph Friedrich von Schiller

Giuseppe Verdi
Szent Johanna | Giovanna d'Arco

Szövegét Schiller drámája nyomán írta ► **Temistode Solera**
Magyar nyelvére fordította ► **Csikó Lajos**
Művészeti vezető ► **Selmeczi György**
Rendező ► **Zakariás Zoltán**
Diszettelevő ► **Csikó Csaba**
Jelmestervető ► **Kiss Zsuzsanna**
Karigazgató ► **Kutsár Szabolcs**
A rendező munkatársa ► **Gombár Annamária**
Jelmestervető ► **Kovács Andrea**
Zenel. munkatárs ► **Dinyés Dániel, Nagy Ibolya, Rónai István**
Közreműködik a Kolozsvári Magyar Opera Ének- és Zenekara
Karmester ► **Selmeczi György**

VII. Károly, Franciaország királya ► **Talbot, az angol sereg parancsnoka**
Giovanna d'Arco ► **Csikó Lajos**
Giacomo, az apja ► **Balla Sándor**

2013. 11. 30. szombat Giuseppe Verdi: Haramiák Erkel Színház

ERKEL
SZÍNHÁZ
THEATRE

VERDI

Schiller-trilógia

Művészeti vezető és karmester • **Selmeczi György**
Diszettelevő • **Csikó Csaba**
Jelmestervető • **Kiss Zsuzsanna**

november 29.
Verdi ► **Szent Johanna (Giovanna d'Arco)**
Rendező • **Zakariás Zoltán**

november 30.
Verdi ► **A haramiák (I. masnadieri)**
Rendező • **Göttinger Pál**

december 1.
Verdi ► **Luisa Miller**
Rendező • **Sátság Artúr**

OPERA
Magyar Operaszínház
HUNGARIAN OPERA HOUSE

www.opera.hu | www.facebook.com/operahu

Johann Christoph Friedrich von Schiller

Giuseppe Verdi
A haramiák | I. masnadieri

Szövegét Schiller drámája nyomán írta ► **Andrea Maffei**
Magyar nyelvére fordította ► **Csikó Lajos**
Művészeti vezető ► **Selmeczi György**
Rendező ► **Göttinger Pál**
Diszettelevő ► **Csikó Csaba**
Jelmestervető ► **Kiss Zsuzsanna**
Karigazgató ► **Kutsár Szabolcs**
A rendező munkatársa ► **Magyar Orsolya**
Jelmestervető ► **Kovács Andrea**
Zenel. munkatárs ► **Dinyés Dániel, Pfeiffer Gyula, Nagy Ibolya, Rónai István**
Közreműködik a Kolozsvári Magyar Opera Ének- és Zenekara
Karmester ► **Selmeczi György**

Massimiliano ► **Sándor Árpád**
Carlo ► **Hector Lopez Mendoza**
Fiamenco ► **Massányi Viktor**
Amalia ► **Egyed Apollónia**

Arminio ► **Daróczy Tamás**
Moser ► **Jekli László**
Rolla ► **Ujvári Gergely**

2013. 12. 01. vasárnap Giuseppe Verdi: Luisa Miller Erkel Színház

ERKEL
SZÍNHÁZ
THEATRE

VERDI

Schiller-trilógia

Művészeti vezető és karmester • **Selmeczi György**
Diszettelevő • **Csikó Csaba**
Jelmestervető • **Kiss Zsuzsanna**

november 29.
Verdi ► **Szent Johanna (Giovanna d'Arco)**
Rendező • **Zakariás Zoltán**

november 30.
Verdi ► **A haramiák (I. masnadieri)**
Rendező • **Göttinger Pál**

december 1.
Verdi ► **Luisa Miller**
Rendező • **Sátság Artúr**

OPERA
Magyar Operaszínház
HUNGARIAN OPERA HOUSE

www.opera.hu | www.facebook.com/operahu

Johann Christoph Friedrich von Schiller

Giuseppe Verdi
Luisa Miller

Szövegét Schiller drámája nyomán írta ► **Salvatore Cammarano**
Magyar nyelvére fordította ► **Csikó Lajos**
Művészeti vezető ► **Selmeczi György**
Rendező ► **Sátság Artúr**
Diszettelevő ► **Csikó Csaba**
Jelmestervető ► **Kiss Zsuzsanna**
Karigazgató ► **Kutsár Szabolcs**
A rendező munkatársa ► **Kovács Andrea**
Zenel. munkatárs ► **Dinyés Dániel, Nagy Ibolya, Rónai István**
Közreműködik a Kolozsvári Magyar Opera Ének- és Zenekara
Karmester ► **Selmeczi György**

Walter gróf ► **Kovács Tamás**
Rodolfo, a fő ► **Petkó Ádám**
Federica, grófnő ► **Károlyi Katalin**
Wurm, a gróf öccse ► **Szilágyi János**
Miller ► **Balla Sándor**
Luisa, a házigazda ► **Kolonts Kára**
Laura ► **Verecs Orsolya**

Három egymást követő napon (A harmadik előadás már december 1-re esett, de nem akartam megszakítani az írásomat a hónapváltással, így most a hónap utolsó napja a december 1. napja lett, bocsánat!), Giuseppe Verdi születésének 200. évfordulójára (1813.10.10.) rendezett előadás sorozat, Verdi ünneplése, köszöntése, a Magyar Állami Operaház részéről. Hogy mindenki számára hozzáférhető legyen a sorozatot az igazgató az Erkel Színházba tette. (A legdrágább jegy 3600.- Ft!)

Verdi az 1840-es évek végén írta ezt a három operát, és rejtély, hogy miért nem játsszák a műveket gyakrabban. A művek a Schiller-trilógia megzenésített változatai. Talán nem olyan tökéletesek, mint a Nabucco, vagy a Trubadúr, vagy ezen operák, és Verdi többi művének, népszerűsége elnyomta ezt a három művet?

Most, hogy láttam, hallottam az operákat, csak arra bírok gondolni, hogy a közönség ízlése, szokása, etikája változott meg annyira, hogy a schilleri erkölcs mára elévült. Hogy VII. Károly szerelmes lett volna Johannába? És miért kellett ilyen borzalomba öltöztetni? Nem tudjuk elfogadni, hogy Johanna nem a máglyán végzi? Miért kellett leereszkednie a lóitatóvödörnek tele virággal, amit a haldokló Johanna kúszva a földön nem ér el, azután visszahúzni? Rejtély, hogy mire valók ezek és hasonló dolgok a színpadon?

Nem értjük, hogy miért kell megölni Améliát, hogy Károly a haramiák vezére maradjon?

Az Ármány és szerelem (Luisa Miller) olyan bonyolult történet, hogy alig bírjuk követni? Kár is minden ármány, úgyszemint mindenki meghal a végére! Természetesen értelmetlenül!

Mindezekben a művekben, az APA szerepe! Selmeczi György, művészeti vezető és a karmester, a műsorfüzetben megjelent ismertetőjének az Apák kora címet adta, Johanna (Szent Johanna), Károly és Ferenc (Haramiák), valamint Miller (Luisa Miller), Luisa édesapjára utalva. (Verdi műveiben többször, sokszor megjelenik az APA, mint a történet elősegítője, pozitív és negatív irányban egyaránt, gondoljunk csak a Traviata idősb. Germont szerepére, vagy a tragikus sorsú Gilda édesapjára, Rigolettóra.)

A három mű a Kolozsvári Magyar Operával közösen került bemutatásra, és azt kell, hogy mondjam, hogy nagyszerű kezdeményezés volt. Hogy anyagilag előnyös-e mindkét félnek igen vagy sem, azt nem lehet tudni, legalábbis nekem nem. Lényegében nem is számít, mert én csak a néző, azaz fogyasztó vagyok és csak az előadáshoz, a végeredményhez van közöm. Ez a végeredmény, a díszlet és a jelmezeket kivéve, nagyon sikeres! Egészen kiváló énekeseket hallottunk, meglepően jókat! Fel is merült a kérdés, hogy vajon mit keresnek ezek az énekesek még mindig Kolozsváron, hiszen a helyük Európa nagy színpadain lenne? Az is lehet persze, hogy a budapesti fellépésük az első lépés Európa felé. Lehetséges!

Ami azonban az operák képi megvalósítását illeti, csapnivaló, egyszerűen fogalmazva í z l é s t e l e n, balkáni. Az idején ukrainai utazásunkhoz vagyok képes csak hasonlítani, ott lehetett ennyire tömör formában a giccs-szegénység-ízléstelenség szentháromságát fellelni!

Kivétel a fenti „szidalmak” alól a harmadik előadás, a Luisa Miller. Minden, énekesekre vonatkozó, elégedettségünk ellenére, észrevehetően kiviláglott, hogy ebben az előadásban nyomatékosabban vettek részt a magyarok. A magyar énekesek. Kolonits Klára Luisa Miller szerepében szenzációs volt, de muszáj megemlítenem a Busa Tamást Apa, és a Kovács Istvánt, a Gróf szerepében.

Kolozsvári Magyar Opera társulat 32 éves, kerekded tagja, Pataki Adorján, akinek szép hangja van, de kétszer is megbicsaklott az előadás során. Nagy baj, mert lámpalázra illetőleg bizonyos fokú képzetlenségre enged következtetni, amennyiben nem bírja az előadást technikailag végig énekelni! Pedig még nagyon fiatal, előtte a karrier, ha nem bírja megoldani ezeket a hibákat, akkor hiába nyer énekversenyeket egy-egy dallal, bírnia kell egy egész estét előadást is végig énekelni!

A Luisa Miller rendezője, Szőcs Artur, azt gondolom, hogy csak Ő lehetett a kezdeményező, kihagyott a díszletből minden elemet, amit csak nélkülözni lehetett és ezzel a húzással eleve jobbá vált a mű.

Összegezve: a Luisa Miller volt a három est legjobb előadása! Az is igaz, hogy Verdinek ez a műve eleve jobb, mint a másik kettő. Vajon honnan tudja a közönség? A vasárnap előadáson sokkal többen voltak, mint az előző két napon!

Megállapítottuk az Urammal, hogy az előadások fő hibája, hogy ária- és dalestre hasonlított az egész módi, ugyanis a karmester minden „nóta” után megállt, a közönség tapsolt és így tovább. Ilyen módon az az érzése támad a nézőnek, hogy nem egy összefüggő művet hall, hanem dalokat egymás után! Szerintem ez nagy baj! Operát folyamatosan kell, megállások nélkül, játszani. Ha a közönségnek tapsolni valója akad, úgymint megállítja az előadást. Hallottunk már ilyet, nem kell állandóan kierőltetni a tapsot!

Még az Erkel Színházról: Már nem bánt annyira a lépcső befedése, bár nem találtak a két oldal helyiségnek megfelelő funkciót, de majd idővel biztosan megoldódik az is. Például nagyon el tudnék képzelni egy olyan souvenir üzletet, ahol az előadások plakátjait, fotóit, DVD-t, emléktárgyakat, Budapestről szóló könyveket, képeslapokat lehetne kapni és turista információval is rendelkezésre állnának, valamint taxit lehetne rendelni, mondjuk!

A másik oldalon festmény (Cakó Ferenc homokfestő) kiállítás látható, gondolom vásárlási célra kitett képekről van szó. A korábbi Erkel Színházi variációban is volt egy kis kuckó a közönség forgalmú helyen, a földszinten, ez a lehetőség jelenleg egy nagy helyé bővült, végül is látványnak sem rossz! Jöhetnének szobrok és egyéb, lakásban is elhelyezhető, művészeti tárgyak, mert egyelőre, nagyon üres. A másik oldali „kuckóban” fogadásra készülődtek, gondolom a kolozsvári társulatot ünnepelték, illetve búcsúztatták.

Nekem nagy ünnep volt ez a hónap, egyszeri és megismételhetetlen, köszönöm mindazoknak, akik ebben az ünneplésben részt vettek!

Budapest, 2013. 12. 02.

Muzsay Ibolyka Lavínia